

LA TAVERNA DE PERE LLOP

Autora: Patricia Gómez Escandell

*Al meu Miguel Àngel de David,
qui em va trasmetre
l'art de l'escriptura*

LA MORT DE FLORICIANA

El dia es presentava **afaenat**. Després de la crida d'Horaci, el notari del poble, Lina es va assentar tractant d'assimilar la trista notícia: Floriciana, la seua tia, havia mort. Horaci reclamava la seua presència urgentment en el poble, per que l'enterrament seria l'endemà.

A mitjan vesprada va arribar al poble, on el notari es trobava impacientment esperant-la, i ràpidament li va posar al dia del que havia pasat. Junts es van dirigir al nou tanatori que s'havia construït en els afores del poble, on sa tia descansava en pau. Una vegada allí, amb el cos present de Floriciana, és quan Lina va començar a plorar. I és que aquella dona, a pesar del seu aspre caràcter va ser qui, d'alguna manera, es va ocupar d'ella quan era xiqueta, perquè el misteri de la desaparició dels seus pares mai ningú se'l va poder explicar.

Després de diverses hores de dol, Horació la va cridar per a notificar-li la resolució del testament. Per a la seua sorpresa, pareixia ser que Floriciana li havia deixat totes les seues pertinences. Horaci va agafar les seues fredes mans i entre elles li va confiar les claus de la Taverna.

Amb l'ànim trencat pel cansament i les emocions del dia, Lina es va dirigir a la Taverna on tants anys havia passat els estius i que no havia tornat a xafar des de feia tants anys.

El millor de la taverna, era que estava en un punt estratègic, ja que era lloc obligatori de pas per a tots els turistes que volien visitar el castell. Com aquella pujada era tan abrupta, tot el que es disposava a arribar al seu fi, no podia resistir-se a la temptació de fer una parada. No és que la taverna estiguera en molt bones condicions ni que cridara l'atenció, perquè la seua porta gran era tan xicoteta que fàcilment es podia confondre amb les portes de les cases del costat. Però ja a cent metres es podia distingir els mes extenses aromes que difícil era que no despertaren la gana de forasters i gents del poble. No obstant això, una vegada a l'interior, la taverna disposava d'un ampli espai, amb taules de totes les grandàries: hi havia taules de fusta altes, amples, baixetes amb els seus tamborets, alts, baixos, amples. Entrant per la porta, al front, es trobava una llarga barra plena de totes les mes saboroses varietats de tapes. Dins del mostrador, en la paret, havia

penjat un gran espill on **penjava** una enorme estanteria amb els millors vins de la zona.

Tot el que allí dins hi havia era reflex del pas del temps. En la taverna cap taula havia sigut renovada des de feia anys. Però això no volia dir que es respirara un ambient de brut. Tot llua i cada cosa ocupava el seu lloc.

L'atordiment va invadir l'interior de Lina perquè tot seguia igual que en els seus records. Tot es trobava en perfecte estat. Tranquil·lament va anar recorrent la casa, primer la planta baixa, la cuina, els banys, i finalment les habitacions. Va entrar en la que havia sigut la seua habitació de xiqueta i en la taula de nit un gran ram de geranis naturals donava calidesa a l'ambient. El llit estava cuidadosament preparat. Cada detall pareixia estar divinament cuidat, com si Floriciana, la estiguera esperant, com si després de morir volguera donar-li la benvinguda.

Cansada, va deixar caure el seu cos sobre el llit, i tractant de trobar la postura que li ajudara a conciliar el son, va ser quan la seua ma va entropessar amb una cosa freda. Ho va agafar, va encendre la lum i va veure que les seues mans sostenien un antic diari de tapes de cuir marró. Es tractava del diari de Floriciana. Estranyada es va acomodar sobre el llit i va començar a llegir les memòries d'aquella dona.

FLORICIANA

Floriciana era coneguda en el poble per les seues corves. Era una dona grossa amb un pandero més gran que un tambor. Tenia les galtes roges i un monyo ros arreplegat damunt el bescoll. Era una dona de gran caràcter i una personalitat arrevatadora. Tots els hòmens la respectaven i no la contrariaven en res.

Com que no era ni molt bella ni molt femenina, mai es va casar ni se li va conèixer cap home. Però a ella les coses del cor mai li havien interessat.

Regentava la taverna del poble, herència dels seus pares. En la taverna "Pere Llop", que prenia el nom del seu difunt pare, es servien els millors vins i les millors tapes de la contornada.

Tots sabien que si no volien tindre problemes amb Floriciana, tinto que es bevien, tinto que es pagava. La taverna de "Pere Llop" no era un lloc per a morosos. Si no tenies diners, al carrer.

I és que la dona tenia molt mal caràcter. Però què s'anava a esperar d'ella, amb la dura infància que va haver de passar per les bogeries de son pare. Des de be xicoteta, ja s'encarregava de la taverna.

De bona matinada la xiqueta s'alçava a encendre la caldera, a arreplegar els ous de les gallines, a preparar les taules dels desdjunis, després venien els

esmorzars i els menjars. I així tots els dies de la seua vida. Mentrestant, son pare es dedicava a estar en la barra com un client més **bevent i bevent** el dia sencer, sense donar el mínim suport a la seua dona i a la seua filla i barallant-se amb tots els habitants del poble.

Son pare sempre havia sigut un pocavergonya, ja des de be jovenet se li veia vindre des de lluny. No hi havia res en este món que li agradara més a Pere que les dones. Però no és que li agradara una en concret, és que li agradaven totes, les altes, les baixetes, les rosses, les morenes...

Pere era conegut com el Llop. Este malnom li venia de l'adolescència perquè sempre anava darrere de les xiquetes per a tocar-les alguna mamella o el cul. Quan veia una xiqueta, s'amagava, i quan esta estava prop corria cap a ella, li tocava el cul i pegava a fugir ocultant-se en qualsevol lloc.

Les xiques del poble li tenien pànic i quasi no s'atrevien a eixir de les seues cases. Sempre anaven de dos en dos o en grup, així, si Pere Llop apareixia, podien defensar-se. Amb el temps esta actitud li va costar més d'una punyada d'algun nuvi o germà de les xiques i alguna galtada per part de son pare.

Quan li va tocar fer el servici militar, va acabar tan fart de veure hòmens, que es va jurar que viatjaria per tot el món per a conèixer totes les dones de la terra. I així ho va fer. Amb matuco en mà, un dia se'n va anar a la capital i va agafar el primer avió que partia a la cerca de les dones del món.

Ningú es va alegrar quan anys després va tornar al poble casat amb una dona d'una bellesa **arravatadora**. Perquè ni esta dona de gran bondat ni la xiqueta que van tindre junts van poder canviar l'ardu caràcter ni els vicis d'este home que va ser la seua ruïna.

Va ser quan Floriciana tenia cinc anys, el moment en què la malaltia de sa mare es va fer notable. Una malaltia que li va afectar els músculs va ser el fi de tota la seua bellesa. Durant quinze anys Floriciana es va encarregar de cuidar-la minuciosament fins al dia de la seua mort.

Eixe mateix dia, sense deixar ni rastre, Floriciana va desaparèixer del poble. Es va dir que s'havia anat a la ciutat amb una tia, però tot van ser vans rumors. No es va tornar a saber res fins a deu anys després, quan son pare va ser trobat mort en estranyes circumstàncies en un camp de taronges.

NICOLÀS

Nicolàs era un home de 45 anys. A eixa edat encara no coneixia la calor d'una dona. La raó era que ell era molt tímid i no s'atrevia mai a donar el pas.

Un matí, en el tren camí al treball, es va fixar en una dona. Gloria, que així es cridava ella, era una dona fràgil i prima d'una mirada penetrant i cutis clar. Hi havia algo en els seus ulls que havia captivat el cor de Nicolás.

Cada matí des d'aquell dia, Nicolás arribava deu minuts abans i recorria de dalt a baix l'estació fins a trobar-se amb eixa dona de cutis clar i ulls penetrants. En el moment que la divisava, corria a **aconseguir-la** i es pujava al mateix vagó que ella per a poder admirar aquella bellesa.

Totes les nits Nicolás somiava amb el dia en què s'atreviria a declarar-li els seus sentiments, les paraules que li diria, els poemes que li recitaria. Però és que ell era tan tímid... que mai no s'atrevia a donar el pas.

Tant va anar el cànter a la font que un dia Gloria es va donar compte que un home la seguia tots els dies i que la mirava amb ulls de desassossec. Gloria va començar a témer per la seua seguretat i quan veia aquell home darrere d'ella alleugeria el pas. Però quan més ho alleugeria, més corria ell.

Va arribar el dia que Nicolás va decidir que anava a declarar-li el seu amor i, com tots els matins, en el moment que la va veure va començar a córrer darrere d'ella.

Gloria, que eixe dia anava carregada amb una pesada bossa de fruites, en quan va veure eixe home va començar a córrer fins que va entropessar i va caure al sòl, de manera que totes les fruites van quedar escampades pel terra. Nicolás aprofità la situació per a ajudar-la a arrebregar les fruites. I després d'haver pensat tant en aquelles paraules que diria, només li va eixir que tenia les peres més boniques que havia vist en la seua vida. Ella, que tot ho interpretava al peu de la lletra, li va donar una galtada. Nicolás la va mirar als ulls i va poder sentir la ràbia d'aquella dona, llavors, com no sabia què més dir, per dir alguna cosa va dir:

–Adéu -i mai més la va atornar a vore.

A partir d'aquell dia una tristesa va invadir el seu interior. I durant dos mesos una pneumònia li va mantindre en repòs en el llit. Fins que un matí de gener es va alçar recuperat i amb noves ganes de respirar. Així que va tornar a la comissaria on treballava com a sergent de la guàrdia civil.

Els seus superiors, al veure el seu aspecte fantasmagòric, li van aconsellar que es prenguera més dies de descans, però Nicolás ja no suportava més la soledat del seu llar i necessitava de nou incorporar-se al seu càrrec.

Va ser llavors quan el seu superior li va proposar un nou cas a resoldre. Feia dos setmanes un home d'uns 70 anys havia sigut trobat mort en estranyes circumstàncies en un camp de taronges. Com que el poble era prou tranquil i prop del mar, podria ser un bon escenari perquè Nicolás acabara de recuperar-se alhora que exercia el seu treball. Al sergent la idea li va paréixer bona i va acceptar la investigació del cas.

L'ENTERRAMENT DE PERE "EL LLOP"

Deu anys, tres mesos i cinc dies havien passat des de que Floriciana s'havia anat del poble. Deu anys, tres mesos i cinc dies complia la mort de sa mare, la persona a qui més havia volgut al llarg de la seua vida.

Després del telegrama d'un cosí llunyà, i les súplices d'este per què acudira a l'enterrament de son pare, Floriciana es va armar de força i de valor per a agafar el pròxim tren que la portaria de nou a l'escenari de la seua infància.

La rebuda per part dels veïns del poble va ser espectacular, tot el món s'alegrava de tornar-la a vore. Tal vegada més per pur xafardeig, que per sincera alegria.

Floriciana, com està escrit en el protocol, va complir amb el seu deure: va soterrar son pare. En cap moment es va poder distingir en la seua cara un matís de tristesa. L'única cosa que ella anhelava era tindre testimoni de que son pare estava ben mort. A més es va assegurar que sa mare descansara en pau durant l'eternitat i per a això, en compte de soterrar-ho junt amb ella, va sol·licitar la incineració del cos. Tampoc es va interessar per les causes d'aquella mort.

Després de tot el funeral i despedir-se de tots els veïns, va **pujar la pujada** que conduïa a la taverna. La seua idea era posar-la en venda i desfer-se de tot el més prompte possible. Immobilitzada, es va quedar més de deu minuts a la porta, amb el temor que al obrir eixa porta tots els fantasmes del seu passat tornaren a reviure. Finalment, baix un fort **grinyol**, va obrir la porta i es va trobar amb un ambient brut i descuidat. Tot estava replet de pols i teranyines. La repugnància la va abrumar. Va començar a recórrer l'estància, mentres apartava les teranyines al seu pas. Va pujar a les habitacions, allí estava la seua habitació de xiqueta i al costat la de sa mare, on encara romania aquella vella cadira de rodes. Va obrir una finestra per a què entrara un poc d'aire i de llum i es va **assentar sobre el llit on tantes vegades li havia llegit contes a sa mare per a alleujar-li el dolor. Es va** deixar caure i va començar a plorar com aquella xiqueta que va ser fins a quedar dormida.

El matí va arribar i Floriciana es va despertar amb una nova il·lusió. Després d'haver dormit en el llit de sa mare, va sentir que eixe era el seu llar i que no posaria en venda la taverna. Així que en eixe mateix moment, va tornar a recórrer tota l'estància, va començar a obrir finestres i portes i es va posar mà a l'obra per a restaurar la taverna de Pere "Llop".

LA INVESTIGACIÓ DEL CAS

Dos dies després de la incorporació al treball, el sergent Nicolàs va arribar al poble. Es va posar en contacte amb els companys que havien pres les primeres proves i va iniciar la investigació. La primera cosa que va fer va ser presentar-se en la taverna del difunt. Allí es va trobar amb Floriciana, que estava en els seus quefers de restauració. Es va presentar i durant uns minuts van estar parlant del fatal desenllaç de la mort de son pare. Floriciana li va dir que poc el podia ajudar, ja que ella havia abandonat el poble al morir la seua mare.

Durant els dies següents Nicolas va estar recorrent el poble i interrogant tots els veïns. L'única cosa que obtenia d'estos interrogatoris era que ningú li tenia cap estima. Qualsevol podria ser el seu assassí, per què amb tots ells havia tingut conflictes. Al sergent el cas se li presentava més difícil del que s'havia imaginat i a més no podia vore ni el cos ja que s'havia incinerat masa promte.

Tots els dies passava per la taverna de Pere "El llop" a visitar a la filla. Floriciana mai mostrava el més mínim interès ni per la seua presència, ni per les seues preguntes.

-Floriciana -li va dir-, he de fer-li un nou interrogatori. No vull molestar-la, però es tracta d'algo molt senzill i molt important per a la meua investigació.

- Vosté dirâ, senyor ssergent, però tinga en compte que tinc molta faena.
- Què veu vostè si se mira en un espill?
- Un cos de Madona.
- Què hi ha al fons de la seua maleta?
- Un tros de pa i el moneder amb els diners.
- Què fa darrere d'un periòdic?
- Espiar els clients que no s'emborratxen massa i que no es vagen sense pagar.
- Què li diria a un pescador solitari?
- Cap, que em porte el millor peix.
- Què opina de la guerra?
- Que fa beure als meus clients.
- Què escolta abans de gitar-se?
- Els diners de la caixa.
- Què pensa del silenci?
- El silenci és per als morts.
- Què recorda de la seua infantesa?
- A mon pare borratxo i a ma mare treballant per a portar la Taverna.

- Què somnia en els nits de pluja?
- Sempre acabe molt cansada. El que treballa no te temps per a somiar.
- Quin fantasma li persegueix?
- Uff!!, fantasmes que ni s'acosten, que s'assabentarien.

Els dies i els mesos anaven passant i va arribar la primavera. El sergent va seguir amb la seua investigació, que poc resultats donava. Però almenys el seu estat de salut i d'ànim anava millorant. Se sentia a gust al poble, on a poc a poc era com un més dels seus habitants. Disfrutava dels seus llargs passejos per les hortes i de les nits a la vora del mar, però quan més feliç se sentia, era quan cada nit, a l'acabar la seua jornada de treball, s'acostava per la taverna de Pere "El llop" a visitar a Floriciana. Estava impressionat de com aquella dona, en tan poc de temps, havia millorat tant l'aspecte de la taverna. Estava fascinat amb les seues corbes, amb la seua força i amb eixa vitalitat que ell no posseïa. Per això el dia que el van cridar de la ciutat dient-li que el cas de la mort de Pere "El llop" s'anava a tancar, una gran tristesa li va invadir. La seua presència al poble ja no tenia cap sentit i devia tornar. Després de molt pensar es va donar compte que el seu lloc estava allí, en aquell poble, amb aquella gent, al costat de Floriciana, el seu amor secret.

Nicolàs mai va tornar, va demanar un trasllat que li van donar sense problemes, i allí es va quedar a viure. No passava dia que el sergent no fora a veure la regenta, no hi havia dia que els seus somnis no estigueren en aquella taverna.

LES FESTES

L'estiu va arribar i amb això les festes. La taverna de Pere "El llop" estava repleta de gent. Encara sort que, Isabelina, una neboda de la ciutat, havia vingut per a ajudar Floriciana en la temporada estival.

El millor de les festes era el ball d'inauguració, en el que totes les parelles feien un concurs de ball on es creava una gran expectació, ja que durant tot l'any les parelles es preparaven amb gran **alevosia**. El concurs era tema de conversació a tot arreu: en la carnisseria, en la pescateria, en la Taverna...

Nicolàs, a qui també se li va apegar la il·lusió dels veïns, se li va ocòrrer invitar a Floriciana al ball. Però és que ell era tan tímid i sempre havia tingut tanta mala pota amb les dones que no s'atrevia.

Tan mateix, el matí abans del ball es va armar de valor i va parlar amb ella:

- Bon dia, Floriciana. Saps que hui està molt guapa?

- Isabel!!!!, en la taula quatre falten les tapes. Val, que és per a hui!
- M'agradaria demanar-te una cosa.
- Xiqueta!, ves prenent nota de la taula tres i lleva-li foc al calder.
- Vols vindre't al ball amb mi?
- Què m'has demanat, un negre o un quint? Val, Nicolás, que tinc faena. Decidix-te, que sempre estàs ací esbalaït menjant mosques.
- No, que si vols vindre al ball amb mi.
- Isabel, que en la taula un encara no han pagat! No, ja saps que jo al menjar mai li fet comí. Vinga, ací tens el quint, i si un altre dia vols comí a la 8 del matí, avises. Ale, dos reals i fora de la barra, que venen els muntadets.

L' ÚLTIM BALL

Eren els únics que estaven assentats en els seus seients. Tot el món ballava, reien i pareixien disfrutar d'aquell ball. Després de molts dutes, Nicolás es va alçar, es va acostar a ella i li va tendir la mà. Durant un segon la música es va parar i tots els presents es van quedar contemplant l'escena. El rostre de Floriciana es va ruboritzar més d'indignació i ràbia que d'alegria. No obstant això, la gent va començar a animar-la i, com si d'un miracle es tractara, es va alçar i va accedir a la petició de Nicolás.

I un fado va sonar a la plaça. Nicolás es va aproximar i amb gran tendresa va abraçar el cos de Floriciana. La gent ja no observava, cada un estava immers en el seu ball. Per primera vegada els seus cossos es van acostar, tot el que es va sentir en aquell fado van ser multitud d'emocions, des de la ràbia i la por, fins a la tendresa i la complicitat. Només va ser una peça de totes les que es van tocar aquella nit, però va ser prou per què un món s'afonara. Va ser com si el temps es parara i flotaren en l'aire, va ser com transformar-se en una au lliure volant sobre el mar. Al acabar aquella peça, el poble va començar a aplaudir a la parella, i va ser quan Floriciana, de sobte, es donà compte de la situació, paralitzada observà a la multitud i una gran vergonya li va invadir. A espentes va començar a córrer entre la multitud cap a la seua Taverna. Nicolás, pàl·lid com un mort, es va quedar enmig d'aquella plaça, mentres un nou fado va sonar.

Després d'aquella nit, quan Nicolás tornava a casa, va sentir el pes de la soledat picant-li el cor. Se sentia tan desolat que va deixar que els seus peus guiaren el seu cos. Com una ànima en pena, va pujar la costa que portava cap al castell. Les gents del poble ja feia hores dormien i l'únic so que li acompanyava era el cantar de les xitxarres.

Nicolàs, com un espectre de la nit, es va endinsar al castell, i va continuar els seus passos sense cap direcció fins que va arribar al punt més alt de la cima i va caure rendit.

Aquella nit, la lluna brillava d'una manera especial, gran i redona il·luminava tota la plana de la muntanya. Allí al front, milers d'hectàrees de terra acabaven unint-se al mar, un mar que encara que un poc allunyat li cantava la seua constant cançó amb les seues anades i vingudes, un mar que li manava una brisa suau per a calmar la seua tristesa. El Carro Major, amb la seua cua, invadia tot el cel d'aquella càlida nit d'estiu.

Nicolàs, tombat, contemplava eixe meravellós paisatge i els seus sentiments de soledat es van anar a poc a poc calmant.

El matí següent el poble va amaneixer amb una trista notícia, un pastor havia trobat el cos sense vida del sergent en la vessant de la muntanya. Pareix que Nicolàs es va quedar dormit sobre les muralles del castell i va caure des de dalt.

Floriciàna, al rebre la notícia, tristament baixà la mirada i es va ficar en la cuina.

LINA

D'un bot, Lina es va alçar del llit, deixant caure el diari de cuir marró de les seues mans, i corrent se va mirar en l'espill de damunt de la còmoda. Els seus ulls plens de confusió no podien creure el que allí es desvelava. Tractant de mantindre la compostura, buscava la manera de comprendre i assimilar tots aquells esdeveniments que canviarien el sentit de la seua vida.

Qinze anys tenia Floriciàna quan son pare "Pere Llop" es va acostar per primera vegada a la seua filla. Primer, van ser xicotetes carícies, després tot va ser a més i cada nit Pere Llop, ple d'alcohol fins a les dents, mentres la seua esposa agonitzava, anava a donar-li la bona nit a la seua filla. Així durant cinc anys.

Va ser el dia en què sa mare va morir quan Floriciàna, va desaparèixer del poble. Però no se'n va anar sola, perquè en el seu ventre una vida creixia. Amb vint anys es va anar a l'altra punta del país, on va trobar treball com a assistenta d'una família adinerada que bé la va saber cuidar. Allí naixeria la seua filla a qui li va posar de nom Isabel, com a sa mare. Isabelina va créixer en el sí d'aquella família, ignorant que Floriciàna era sa mare. La xiqueta va créixer pensant que els seus pares havien mort i uns amics d'ells havien pres la seua custòdia. Va ser una època bonica, feliç i de pau. Però en el cor de Floriciàna un gran dolor i ànsies de venjança estaven presents. Un dia, quan es complia el quize aniversari de la mort de sa mare, Floriciàna va pagar a un perdonavides perquè de la manera més neta, acabara amb la vida de son pare. I així es va fer, sense deixar rastre.

Així va créixer Isabelina, en un clima d'afecte, diners i cultura, que farien d'ella una dona bella i intel·ligent. Uns dels glops més forts de la seua vida van ser quan la seua cuidadora infantil, Flori, es va anar al seu poble per la mort de son pare i no va tornar. Isabelina que sentia gran afecte cap a ella, baix supervisió dels seus "pares", va decidir passar els estius en aquell agradable poble junt amb el mar i així ajudar a Floriciana en la Taverna que havia heretat i poder guanyar algun dinerets per als seus estudis.

D'aquella època conservava entranyables records, del poble, dels seus habitants, de les seues festes, de la regenta, del sergent. Un sergent enamorat, un amor que li va costar la vida, perquè massa fantasmes es van despertar en aquell últim fado que van avivar el dolor de Floriciana, encenent la flama de dolor que hi havia en el seu interior. Un dolor que no va poder controlar, un dolor que li va fer espentar Nicolás pel vessant de la muntanya, en aquell últim ball.

Els primers rajos de sol entraven per la finestra, el funeral començaria en dos hores. Lina es va arreglar, va agafar el gran ram de geranis de la taula i **baixant per costa** es va dirigir cap a l'església, on es despediria per sempre de Floriciana, la seua cuidadora infantil, sa mare.